

Збирка поезије „Озарени стазоходи”, Живојке Милић, стиховима прочишћеним до небеског усијања и земаљске слободе; истине, патње, међусобног разумевања, суза и радости, различита осећања која, ничу под бритким пером и чистом душом, воде нас до тачке умећа проналажања самог себе, у лавиринту битисања.

Зорка Стојановић

Уочљиво је, а што морам да истакнем да је она вешто умела да црпи духовну снагу са изворишта завичаја који је колико богат бескрајним лепотама, толико и бројем оних који су као писци стасавали испод овог поднебља.

Ана Дудаш

Живојка Милић: ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ

Живојка Милић

Озарени стазоходи

Живојка Милић
ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ
(П е с м е)

Живојка Милић

***Озарени
стазоходи***

(П е с м е)

2014.

3

*Две најлепше ствари на свету су: Звездано небо над
нашим главама и осећај дужности у нашим срцима.
(Кант)*

СТАЗОХОДИ БОЖИЈЕ ПАСТИРИЦЕ

„Ако је истина да се шапатам, на уво саопштене тајне најдаље чују, онда су и писане вредности саопштене без велике помпе, у ствари најдубље, пронађене истине.“ (Јован Н. Стриковић). Управо тако, из тишине срца, Живојка Милић, песникиња из Црљенца, својом новом збирком поезије дарује нам озарење, које дубоко задире у вредност живљења, само истином доказана.

Збирка поезије „Озарени стазоходи”, Живојке Милић, стиховима прочишћеним до небеског усијања и земаљске слободе; истине, патње, међусобног разумевања, суза и, радости, различита осећања која, ничу под бритким пером и чистом душом, воде нас до тачке умећа проналажања самог себе, у лавиринту битисања.

Очито је да су песме из ове збирке, дуго сазревале у души песникиње и да су прошле све аутоцензуре, почев од оног благог душевног и немог казивања љубави, поштовања, доброте, осећајности, до бунта против зла и великих страдања, које нас прате на сваком кораку. Рукопис јесте разноврстан, песме су са различитим мотивима, али нема површности. Све је јасно казано и свака реч је на месту. Говори, оно што треба да нам каже.

Четири поетска циклуса чине ову збирку: *Кад осмех замире*, *Утихли плес усвита*, *Озарени стазоходи* и *Искрење неугаслих ватри*. Посматрана као целина, јединствено и оригинално представља поетски дах песникиње, која снагу за савладавање свих животних препрека и недаћа црпи из црљеначког извора духовног надахнућа, да проникне у лепоту и радује се, а зазире од

зла. Има у овим песмама и туге, жеља за заборавом, и боли која оставља „траг у времену“, али и путоказа како и куда даље. Неостварена надања, нове жеље, љубав према завичају, породици као стубу опстанка, према свему што је окружује, песникиња је широким млазом, излила у стих, да све овековечи, и успела је у томе.

Песме са посветама, представљају чин њеног поштовања и љубави према „ближњима“, али и према поезији: „Врисну тама на дну бездана./ Окрилати песма, лепотом саткана./ Умилнија од птичјег поја,/ души дарива спокоја”.

Стил писања Живојке Милић је препознатљив. Стих римован, не губи ритам, препун епитета, метафора, компарација. Песме - рефлексивне, родољубиве, љубавне, духовне, а све оне су мисао, живот, дах, поглед, откуцај срца Живојке Милић, песникиње која иза себе има доста објављених књига, и која овом збирком потврђује своју духовну и књижевну зрелост.

Зорка Стојановић

КАД ОСМЕХ ЗАМИРЕ

ТРАГ У ВРЕМЕНУ

На кладенцу туге и сећања,
бора на лицу урезана.
Сведочи немо да траг смо само
немирног времена,
пролазна успомена.
Можда чак ни то.

Жарка лета,
у насмејаном оку сунцокрета,
Вилини коњици боје сафира,
свици с фењерима у житу крај чаира.
Сунчевина на цвету јагорчевине.
А душа јеца, препуна горчине.

Младалачки вео лепршави,
жеље и надања развејани,
зовом даљине из туђине.
Тамо где осмех замире,
птице никад нису гнездо свиле.
Сивилом клијају речи, пркосећи срећи.

А неодољиве чари ноћи,
у царству месечевих златних латица,
и јатом звезда крилатица,
свиловезом незаборава,
чувају тајну недосањаних снова,
на кладенцу непребола.

ВОДОНОША

На увратини,
испред трошне куће,
ђерам стари шкрипуће
у свануће.

Сливају се капи бисерне,
низ крчаг варљиве судбине.
Животно огледало забљештало,
дозрелим летом заталасало.

С обрамицом на раменима,
корача водоноша пољима.
Душа јој рањива срна,
песма од таме црња.

С облацима снови одлутали,
Волела је сви су је издали.
Још на увратини самује,
а жеља у свануће умире.

КРУГОВИ

Паклени кругови,
ја у њима.
Луда игра судбине
с громовима.

Паклени кругови
око мене,
Дивља ружа
сред змијског свлака.
У сивилишту
ђавољег конака.

Паклени кругови
иза мене.
Стршљенов лет трне.
Млад месец процветао,
у оку рањиве срне.

ТРНОХОДИ

Изгубила сам негде
у лавиринту живота саму себе.
Срце зебе. Ниоткуд пута.
А душа ломна трноходом лута.

Испреплетане руке непознате.
Туђе сенке у стопу ме прате.
Змијоглави, леденог погледа.
Паклена опасност вреба.

Заробљена у загрљају ветрова,
хтедох топлином ока студен да отерам.
Раскрилиле непрохода мреже,
невидљиви обруч све јаче стеже.

Неразумљиви језици палацају,
Сочне плодове отимају.
Себично ломе наједрале гране,
кидају пупољке неубране.

Немоћна, ширим руке
да их у безумљу зауставим.
А они доброту сатиру,
и још јаче дивљају.

Вратите ми украдене зоре,
са љубичастим гроздовима,
и младалачким нежносањима
на раменима.
Грешка је прескупо плаћена.

МОЈА ГЕНЕРАЦИЈА

Врата детињства и враголија,
заувек се затворила.
Закорачисмо новим стазоходима,
до набујалих изворишта,
у младалачка сањалишта.

Расипале се латице младости,
пучином бесконачности.
Путеви живота се укрштали.
Сви смо за срећном звездом трагали.
Неки по метрополама светским залутали.

Раскошјем се окитили, али део душе
у туђем свету неповратом изгубили.
Понекад се тумарало без путоказа.
Мамила замкама погрешна стаза,
често и коровиштима до безизлаза.

Неки пронађоше сунце у оку.
Неки боловаше рану дубоку.
Неки загонетну тајну одгонетали.
Неки истину испијали у вину.
Неки још увек траже кључеве до срећне одаје.

А за све из генерације моје,
у врту живота изникао цвет пламне боје.
Уплеле се нити свилодарне,
па буде сећања на оне дане,
кад смо желели да време стане.

Да одложимо одрастање.
И безбрижни, босоноги,
гледали како заљубљени месец броди.
А зорњача дад окасни,
знали да је занео и опио пољубац страсни.

И сунце је тад младо било,
па се од љубавног миља опило.
И све је било, и све је било,
тако ружичасто и мило,
нежно се у топла недра слило.

Сад моја генерација зрелија,
од јулског зара врелија,
љубави жеднија из часа у час.
А младалачким сањалиштима,
са булкама на образима,
шетају други, уместо нас.

ПОВРАТАК У ПРОШЛОСТ

Минуше године многе,
у оку затрепери сета.
А само пре четрдесет лета,
заједно смо били ми.

Кад су нам на образима,
цветали дивљи макови.
Са неба звезде скидали,
младом месецу наздрављали.

Клупе у нашој школи,
чувале су младалачке тајне.
Множиле се Аморове стреле,
и нити нераскидиве преле.

Ана Карењина и гроф Вронски,
Лав Толстој и Достојевски.
Питагорине теореме,
економске актуелне теме,

Писмени из граматике,
економике и математике.
Све се у глави заталасало,
печат једног времена урезало.

А парк препун зеленила,
поред тајновите Млаве,
пружао нам прибежиште,
и листао споменаре.

По нека истргнута страница,
запретени жижак разгори.
Може ли преварено срце,
изнова да прашта и воли?

Теци, вољена реко,
лепотице Стига и Хомоља,
Не дај се генерацијо моја!
Буди још лепша, још јача.

Далеко од жаока, изнад плача.
Не дај се генерацијо моја!
Вазда ти сунце скуте љубило,
и славујевим појем ново јутро будило

И ОНИ СУ ТУ ОДРАСТАЛИ

Стојим на брду наде.
У грудима дах застаде.
Ту је моје детињство одрастало,
ту се волело и праштало.

Берем цвркуте јутра,
ведрином недри раниште умивено.
Колико лепоте у себи крије,
само је мени знано.

Крадем прве сочне трешње,
и знам да се не сме,
травку мирисавку погазити,
у кукавичје гнездо завирити.

Стојим на брду среће.
Све се око мене окреће.
И време, и недосањани снови.
Младост изнова бокори.

Расплеле косе јасике,
скривају залутале кораке.
Распојасни косови,
маме љуљашком љубави.

Плавооки соко “Мигом”
цвет истине васкрсава.
Див Стига здравицу вечности испија,
заљубљеник уранака шљиву ранку
драгој дарива.

И они су ту одрастали.
С младим месецом бекријали.
Звезде на длан скидали,
ђаволице на јазу призивали.

Стојим на брду сећања.
Травка мирисавка давно је покошена.
Још само косови и умиле грлице,
наврате понекад у моје несанице.

НЕДУК

Преко потока, близу сокака,
изнад стене камене у брдима,
живео је Недук у давним временима.
Ко га је ноћу угледао невољу је призивао.

Говорили су сељани старији,
да се још увек виде трагови,
необичних стопа, навише потока.
Кад и куд је нестао, нико није знао.

Ми смо са стрепњом гледали
то страшно место и често,
кад смо прве трешње крали,
знатижељни близу њега шуњали.

Међусобно се тешили,
да су нас Недуком само плашили.
А ипак се кришом гледали испод ока,
и нисмо смели с оне стране потока.

Причала је стогодишња бака Ната,
која је преживела три рата,
о војницима који су ту бункер минирали,
Недукову стену ни они нису дирали.

Стена камена, остала је до данашњег дана.
Као неми сведок да је некад ту живео Недук.
Ноћни крик гаврана у врховима багремова,
је опомена: “Не изазивај гнев ђавола!”

ТАЈНЕ ТИШИНА

У глуво доба, кад све снови,
Мистерија чудна, село обавија.
Притајила се сова и гугутка испод крова.
Ни лавез паса се не чује.

Језива тишина царује.
Светиљка угашена, ватра запретена.
Обруч невидљиве силе стеже.
Црни мачак сањиво протеже.

У чађавој сеоској кафани,
заноћили вечити боџи.
У ситне сате, сами себе прате.
На раскрсници код Тоше се растадоше.

Катин јединац замаче у мрак.
Кукувија се огласи, беше то лош знак.
Из ноћне таме невоља вреба.
Тутњава и страшна рика окоми на њега.

Као житно класје, покошен паде.
Истог трена, снага га издаде.
И потону без гласа,
у повор сивила и безизлаза.

У освет зоре орошена лица,
угледала га уплашена водарица.
Врисак непамћени се проломи,
дотрчаше избезумљени сељани.

Крстили се и молили.
Узалуд га дозивали.
Кошава је силовито фијукала.
Неутешној Кати суза сузу претицала.

Лечили га бечки лекари.
Доносили траве чувени травари.
Али непозната грозница,
уби Катиног јединца.

Те ноћи, никоме није хтео сан на очи.
У глуво доба, макадамским путем,
силна ломљава и рика протутња.
А село велом обавила црна слутња.

ЂАВОЛИЦА

Глуво доба у младини.
Бацају се мађије и чини.
Из мрака навиру ђаволице,
вијугавим путељком до воденице.

Усковитла се тиха река.
Наниже јаза, нешто указа.
Оркестар свира, плешу ђаволице.
Окићена кочија стиже до воденице.

У тишини ноћној, сведока нема.
Фењер шкиљи у дну трема.
На трonoшцу воденичар самује.
Тајновити вео, додирује орoшено чело.

Капљу пољупци, са укусом меда.
Он би да је загрли,
али невидљива рука не да.
Рогати ђаво мами га у коло.

С незнанком се у игри надмеће.
А жрвањ све брже окреће.
Запеваше трећи петли.
Над воденицом тама расветли.

Нигде ни трага лудог оргијања,
у освиту новог дана.
Само му на кошуљи остао
отисак њених усана.

О судбино моја,
нека сам проклет!
Радо бих да ми у самовање
наврати опет.

СУПЕР БАБА

Да ли знате, дал се запитате,
ко може звезду на длан да скине?
С младим месецом у небеса вине.
Да бакина бора са чела нестане,
и осмехом посрећи јој дане.

То су ниске небеских драгуља,
што испод бакиних ланених кошуља,
најтајније тајне чувају,
да их немирни ветрови не одувају.

Зна бака да буде и Црвенкапа,
Пепељуга, Принцеза на зрну грашка.
На ђердану њене маште,
нанизане су цветне баште.

Живот неумољиво тече, тече,
Окити свитање, позлати вече.
А бака увек и вечно млада,
ко мирисно грозђе усред винограда.

Да ли знате, дал се запитате,
који рецепт за своју младост има?
Кад дуњу жуту чува у недрима.
Загонетно се насмеши и намигне унучићима.

Нека су живе, чиле и миле,
здраве и распеване све баке света.
И нека им љубав у оку цвета.
Из наручја изнедре прегршт бајки и прича,
И нека им Господ подари још више унучића.

УТИХЛИ ПЛЕС УСВИТА

ПРЕСУДА

Сред питоме равнице,
јелен пред устрел урличе.

Неки људи зли,
на устрел га осудили.
За оно што јесте,
и оно што није.
Крив је, крив је!

Што је у заносу
испијао љубавну росу.
Што су детелиништа виле погазиле,
што су срне раздевичене биле.
Крив је, крив је!

Сред рањиве равнице,
јелен пред устрел урличе.

ПОНАВЉАЊЕ ЖАРА

Вино говори језиком љубави.
Оно је увек пријатељ прави.
Уме да памти, и да заборави.
За спасење душе да наздрави.

Вино заљубљенима образе жари.
Остављенима је утешитељ прави.
Цео живот у бокал вина стане,
кад из чаше заискре сузе исплакане.

Окићена буклија, сватове позива.
Са вином се слава слави,
на крштењу, уз вино наздрави.
Дан позлати, на починак испрати.

Вино загреје и камена срца,
У вину је путања до сунца.
И Бахус је наискап вино пио,
бекријао, богиње љубио.

У вину је истина,
из небеског путира преточена.
Без вина ни живота нема,
у вину је судбина боема.

ВРАЧАРА

На раскрсници бунар стари.
И ноћу и дању стражари.
Неми је сведок, срећник и тужник,
хтења и привиђења.

На раскрсници високи јасен.
С пролећа окићен, самотан у јесен.
Птичјег јата састајалиште,
немирних ветрова коначиште.

На раскрсници се коло играло.
Вито витлало, уз преслицу прело.
Месечеве златнике низали,
и до зорњаче волели.

На раскрсници су се чуда дешавала.
По нека усијана глава,
свадбеном буклијом наздрављала,
у ситне сате свираче испраћала.

На раскрсници је врачара Мајорица,
крилом слепог миша и раставића,
црном магијом растављала заљубљене,
ђавољим нитима спајала несубјене.

На раскрсници уочи младе недеље,
жене из сокака се окупљале.
Сваку је нека мука мучила,
сила нечастива канце зарила.

Једној кукуруз не рађа, другој пшеница.
Трећој настрадала онако лепа јуница.
А оној врачари, препуни амбари,
и магазе и подруми.

Јој, црно оно чедо тек рођено,
злоруком врачаром мучено.
Испод колевке му конце и свеће.
Земља јој кости примити неће.

А виђали су је како расчупана,
мржњу сеје оком пуним отрова.
Чудним неким травама маше,
и гола голцата на вратилу јаше.

Чекале су је жене из сокака,
уочи младе недеље и првог сумрака.
Промаче им вешто за поток ђаволица,
ал' издаде је шарена торбица.

Полетеше каменице,
крај ногу злураде вештице.
Да не успе у злом науму,
да нити невидљиве магије иструну.

Ко зна које ће поколење
да испашта грехове њене.
А дотле ће сокаком крај бунара
семе зла сејати врачара.

На раскрсници крај бунара,
утихнуо жагор жена, нема ни врачара.
Само ветрови шапућу у гранама јасена,
о запретеној тајни испод посивелог камена.

ГРАДУ ЈЕДНЕ МЛАДОСТИ

Загрлили звездоснови градић мали,
поред Млаве што тихо сањари.
И пупољи пупољцима,
оватреним младостима.

Нигде сунце као ту не сија.
Нигде јутра нису руменија.
Нигде птице песмом да ме буде,
нигде лепше зоре да ме љубе.

Волим твоје игранке и прела,
водоноше, лековита врела.
Процветалих љиљана опоје,
и ветрове што грле Хомоље.

Поред Млаве тиха шеталишта,
младалачких жеља састајалишта.
И парк бујни препун зеленила,
чувар тајни љубавних идила.

Са месецом звезде заплесале,
заљубљено лице огледале,
у таласима тиховите Млаве.
Не жури се реко тајновита.

Лепотице бистра, валовита.
Застани крај старог шљивика.
Сакриј тајну у сенци јасика
о љубави што душу бршљани.

Протичу године у оку судбине.
Испод сводова старих мостова,
жубори жубором река незаборава.
Као оних баршунастих дана.

Вољени граде, једне младости.
Сањариш са чашом пуном радости.
У наручјима твојим на обали Млаве,
најлепше су љубави остале.

МЛАВА

Похитај зеленоока лепотице,
пробуди уснули жрвањ воденице.
Помилуј лице умилне пастирице,
ослушни заносни зов двојнице.

Расплети косе зеленокосе,
запљусни мирисаве сенокосе.
Сачувај тајну у свом виру,
о непролазној љубави у чаиру.

Намами месец млад нек зарони,
прегршт сребрнастих шкољки поклони.
Вилењаци горњачки се искрали,
драгуљима ти недра посипали.

А ти, увек млада, наједрала,
мајчином душицом се умивала.
Мириснија си од хомољских трава,
у оку ти јутро стишко расцветава.

Милострасна краљице,
жељом ти оватрило лице.
Валовити краљ дозива у загрљај.
Раскопчај кошуљу и похитај.

ЦВЕТ СПАСА

Искидана душа,
спасење тражи.
Светионик истине,
да засија из даљине.

Препун многогласја,
живот таласа.
Бреме све теже,
надања клонуло вреже.

Дуња жута откинута,
у туђим недрима мирише,
и све је више сејача таме,
што распутиштем маме.

Наборано чело душебрижно,
уме да укроти недостижно.
Само да се не понови,
да се у глави заваде ветрови.

Засијала светлост невиђена,
Таму нетрагом развејала.
Красотом осмеха ведри,
цветом љубави недри.

НАВРАТИ ПОНЕКАД

Наврати понекад у моју душу,
са лепетом залутале птице,
понеси тајноходе оног лета,
што још на тебе и липе мирише.

Наврати понекад у моје снове,
са месечином на рамену,
чекају те јабуке наједрале,
раскопчај кошуљу ланену.

Наврати понекад у моје риме,
са пуном чашом медовине.
На кладенцу ноћи, љубав наточи.
Орошени су вртови, жеђ утоли.

Наврати понекад, у души заноћи.
Мој непомире, као и пре.
Заборави зов даљина, где цвркут замире,
а сунца у оку нема за мене.

ПОТРАЖИ МЕ

Опет пролеће касни,
као и љубав наша.
А да си стигао пре ластва,
не би се прелила чаша.

Опет касни пролеће,
и зора у осами освиће.
На реверу маслачак злати,
сјај орошеном оку да врати.

Станите кочије среће,
у врту заборављене наде,
Срећоноше отпловише низ реку.
Опет нам неко пролеће краде.

Теци вољена реко,
лепотице тајанствена.
Ливада једне младости,
давно је већ покошена.

Игра ли то судбина,
игру у наше име?
Ил' немирни ветар поруку пише?
У сањалишту заљубљених
потражи ме.

ВРАТИ МИ МОЈЕ ГОДИНЕ

Хоћу да ми вратиш
све моје године.
Немој ни једну да сакријеш.
И када испијеш чашу до дна,
нек у вину заискри истина.

Хоћу да ми вратиш
од јагорчевине огрлице.
Драговања и радовања.
Несанице са поточаре воденице.

Процветале трешње белице,
вилине коњице боје сафира,
изгубљени сјај
младачких немира.

Хоћу да ми вратиш
све скривено ћутањем.
Тајновити вео
обавијен лутањем.

Оно жарко лето,
кад је липа само за нас цветала,
а ја устрептала, младо сунце недрила,
облачила и ведрила.

Хоћу да ми вратиш
моје недовршене песме.
Немој да украдеш онај стих,
и незаборавни триптих.

Грлим све моје године
на топлим грудима.
Ал' једна недостаје.
Она, јача од судбине,
она, што дуже и од живота траје.

НЕ ПЕВАЈ СТАРЕ ПЕСМЕ

Не певај старе песме,
у души непребол тиња.
Не кради зори огрлице,
у оку извире празнина.

Порушени су мостови наде,
распукла на пола дивља трешња.
Немој да тражиш заборав,
у срцу где царује чежња.

Брао си у погрешно време,
у туђем врту хризантеме.
Верујеш ли још ветровима,
кад ти заплешу по сновима?

Наточи љубав на кладенцу.
Намами младу Зорњачу.
Не певај старе песме,
не тражи оно што се не сме.

ЧУВАРИЦА

Душа је моја лепоте зрачак.
У срцу цветају сунце и маслачак.
Сва пролећа коначе у грудима,
Љубављу и добротом одолевам нељудима.

Срмовезом китим ново време,
Да бреме туге заварам.
Сејаче таме, што на грех маме,
оком голубијим заустављам.

На перону судбине,
испраћам подивљале ветрове.
У сањалишту заљубљених,
оватрим цвет пламни.

Чуварица сам најтајније тајне.
Окрилатим у наручју звезде сјајне.
Жрвањ времена се окреће,
Свако јутро песмом потече.

ТАЈНОСНОВЉА

Ја, божија пастирица
у колевци од мирисавих трава,
оком голубијим слутим,
чудесни цвет незаборава.

На кладенцу ноћи,
чудомоћне капи испијам,
млад месец да омађијам.
Па скривена тајанственим велом,

Јездим на облаку белом.
И све до трећих петлова
прати ме ноћобдија сова,
па нестане у сенци багремова.

Знатижељју да удовољим,
сиђем до старог јаза.
Купиновим врежама испреплетана,
самује зарасла стаза.

А неке непознате сенке,
ко евенке њишу се изнад главе.
Уз чаробни плес ветрова,
креном до воденице поточаре.

Да не нарушим тишину,
врата лагано одшкринух.
Раскрилиле паукове мреже.
У грлу све јаче стеже.

Срце куца тихо, још тише.
Невидљиве руке ме загрише.
Зауставих време на трен, оно лето
са сунцокретом у оку да дозовем.

Упалих фењер на таванској греди.
Глас са трonoшца ме позва к себи.
Испод сача изрони миш бели,
заклопара жрвањ посивели.

Прнуше птице из јовика,
загрепери млада јасика.
Скинух вео с орошеног лица.
Још ме се сећа моја воденица!

Ја, божија пастирица,
у постељи од мирисавих трава,
оком голубијим милујем,
чудесни цвет незаборава.

ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ

СВЕТА ПЕТКА

Анђеоска светитељко,
праведнице, света Петко,
са небеских висина,
засијај пламним ореолима.

Помози нам заштитнице,
знамењима помоли се!
За спасење невољника,
Господу се моли света Петка.

Светитељко с фењерима,
Ти, што светлиш путањама,
и китиш вртове рузмаринима,
оснажи нас надањима.

СВ. АПОСТОЛ ПАВЛЕ

Помамиле се таме беспућа,
измаглицама Савле корача.
Утонуо у таму и грехове.
Покај се неверни Савле!

Небесима засија,
огњене светлости буктиња,
и ослепи неверног Савла.
Очињи вид, оде у невид.

Господ са неба опомиње.
Плачу изневерене светиње,
и моле за Савлово спасење,
да душу избави из таме.

Клекну неверни Савле,
и Господу се помоли.
Лице се заром озари,
несташе нетрагом грехови.

Вера је Православна чудесна.
Реч Господња милосна.
Грешнике у вернике преображава,
а неверног Савла, у светог апостола Павла.

Горе пламом ореоли.
Апостол Павле на трону стоји.
Христову науку проповеда,
једином вером у Господа.

СВ. АПОСТОЛ ПЕТАР

Три пут је сунце
на небу заиграло,
три пут је Господ
Петру опраштао.

Покај се Петре,
тако ти крста,
Са веру свету,
за Исуса Христа.

Три пут је Господ
Петра горко искушавао.
Три пут је Петар
исту грешку правио.

Расу се небесима
светлост невиђена,
преобрази неверног Петра,
и узвиси до узлета.

Три пут се Петар
покајнички прекрстио.
Три пут се Господу
смерно поклонιο.

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ

Браниоче Јеванђеља,
неимару Православља.
Вољом Свевишњег,
исцељујеш душе невољника.
Чудотворче, Свети Василије!

Монах беше у младости.
Народу увек на услузи.
Да извор вере не замуће,
да не љубе туђе скуте,
и не скрену у распуте.

Гониле Те хорде насилника.
Зидине Острога уточиште Ти пружиле.
Молитвама и бдењима,
испосница беше ти судбина,
у манастиру Острошких планина.

Бруји бруј богослужења.
Сред црквице Ваведења,
чувар тајне исцељења,
У кивоту Свеца мошти.
Чудотворе до спасења.

ЧОВЕКОВО ИЗБАВЉЕЊЕ

Господе,
са небеског трона,
ослушни јек звона.
Милозарјем трепери васељена,
на свети дан Преображења.

Господе,
зли дуси нас походе.
Видиш ли сузу вековних икона?
Можда последња опомена,
на свети дан Преображења.

Краду нам наду, трују изворишта.
И као да то није ништа,
сребрнољупци и нове Јуде,
уместо среће, мржњу нуде,
па уклету, змијским пољупцем љубе.

Гмиже сред несаница,
хиљаде љигавих пијавица.
Хтеле би у наша цветилишта.
И белосветске стоголаве аждаје,
да опет дивљају и пале.

Да христозарја преотму красоте
да се лепота неповратом сатире,
цвркут нетрагом замире,
да благодарне кише никад више,
не натопе земљу жедну.

А ми имамо веру једну.
И једину стазу ка безизлазу.
Љубав твоју Господе.
Лепомирку избављења,
на свети дан Преображења.

МОЛЕБАН СВЕТОМ САВИ

Услиши Свети Саво наше молебане,
исцели вековне српске ране,
и орошене косовске божуре,
од силне туге клонуле.

Изгубисмо део себе,
Срце зебе, некрст вреба.
Нама треба сјај твог ока.
Да расцвета цвет љубави.
Правдољубљем да озари.

Заустави светилнице,
сузу Лазара и Милице.
Упалимо воштаницу,
за Дечане и Грачаницу.

У кандилу жижак нек тиња,
за спас вековних светиња.
Неумља нељудска заустави.
Злобишта занавек забрави.

Молимо те Спаситељу,
путање расветли, ум просветли.
окити ореолом знања.

Слогу и мир утемељи,
у Србији, светој земљи.
Од Господа благодар измоли,
Двери спасења отвори.

МОЛИТВА ЗА ПРЕОБРАЖАЈ ЧОВЕКА

Испружених руку ка сунцу,
с вером и надом у срцу,
Молимо ти се Господе!
Таму у светлост преобрази,
залутале и обневиделе спаси.

Капље опако време,
притиска животно бreme.
Камен на души све тежи.
Болештине се калеме,
исклијава ђавоље семе.

Невреме не мирује.
Жижак мржње распирује.
Шибāju ветрови, навиру отрови.
Спаси нас Пресвети!
Стишај хаос, душу просветли.

Очињем виду врати бистрину,
кућном прагу даруј топлину.
И прими нас под твоје свете скуте,
да не скренемо у распуте.
Услиши нас Господе!

И узвиси до спасења,
на свети дан Преображења.
Погачом врућом, пред родном кућом.
Љубављу изобиљем,
и најсјајнијом звездом водиљом.

ПОЈТЕ ЗВОНА

Чија је то песма,
што лепотом недри?
Која је то светлост,
што таму изведри?

Умилнија од птичјег поја,
души дарива спокоја.
Љубављу цвет отвара,
топлином небеског зара.

Јата Хришћана у освит благодана,
под окриљем божјег храма,
озарених лица пламом воштаница,
ореолом и плаштом светица.

Босиоче, замириши миром.
Пред иконом и кандилом.
Светом Тајном Причешћа и часног крста,
изливом спаса у целиву Христа.

Појте звона светога храма.
Господе, буди увек са нама.
Услиши у молитвама и благодаром посрећи,
животне путање Хришћана.

СОКО

Угасило се сунце,
у очима сокола.
Стисло до бола у грудима.
Господе, опрости нељудима,
у отрову жаока, не задрхта им рука.

Што ниси горо зелена,
у прегршт лековитог мелема,
травком чудотворком животворила,
жеђ за светлошћу утолила.

Утишајте се ветрови.
Побеснели атови, громови.
Да Свети чокот небески,
душу му запаљену причести.

ОКО СОКОЛОВО

Не будите уснулог сокола
у освит Видовдана.
Процветали божури и дивљи макови,
рујем Косово натопили.

Свети Виде, нек сви виде
сјај у оку, и круну Лазареву
у зеници сунца.
Лепотом срца Косовка девојка
непробоне ране вида.

Не будите уснулог сокола.
Нека снива сабљу Обилића,
Милана, Ивана и десет Југовића.
Уз одсјај небеске воштанице,
у крилу кнегиње Милице.

Некрст је васкрсао
Чујеш ли Србију,
отимају ти Косово!
Шест векова си праштала.
Зар јаук и црне мараме поново?

Пробуди се соколе!
Замахни снажно крилима.
Заустави некрста пред вековним дверима.
Било нас је, и још нас има.

Звоните звона у освит Видовдана,
Ведро ти јутро Србију.
Будно је око соколово.

ВЕКОВНИ СЕВ

Низ одаје небеске сунце залутало.
Касни јутро видовданско.
И птице некуд нестале,
само ветрови душом пустоше.

Ишетала царица Милица,
на кулу небеску,
да пробуди зору видовданску.
Испраћа векове реком Ситницом,

И натопи божуре од силне туге колонуле.
Суза нема, давно су истекле.
Зле виле судбину прорекле.
Ћути и самује Косово,

Велом тишине обавијено.
Речи су сувишне, све је већ речено.
Сев муња слути непогоде.
Докле Господе?

Зар није било доста Бајазита, Мурата,
Војске моћника и крволочника?
Зар семе мржње и зла,
опет изнова васкрсава?

Топлице, Милоше, Иване, Богдане,
зар су узалуд крвариле ране?
И круна крунила Лазарева.
За спас Србије, на жртвенику, Оливера.

Прхните јата соколова. Звоните звона,
јеком молитве божјих храмова,
Светлином сјаја ореола.
Чувајте зеницу Косова!

ВИДОВДАНСКИ СВЕТЛОКАЗ

Пођох у освит Видовдана,
да тражим травку чудотворку.
И угледах вилу косе расплетене,
како капима росе посипа невенене.

Пођох у освит Видовдана,
да расцветам тајновита надања.
И видех витезове на коњима,
и сокола с истином у оку пред њима.

Пођох у освит Видовдана,
жеђ да утолим на кладенцу.
И чух из небесишта Цара и Царицу,
над горким сечивом како плачу.

Падох на земљу ничице.
Светлина ми натопи лице.
Јек видовданског звона ме прену,
то Господ милодухом Спаса буди васељену.

СВЕВИДЕЛИЦА

Цветом босиока,
срцем против крволока.
Кад из ока суза топлоока крене,
љубављу да натопи ново време.

Пламом свеће крсне славе,
сагореће безглавље.
А обневиделе што тамом ходе,
свевиделицом до свете воде.

Нек молитва озари лице,
заустави поход грабљивице.
Испод плавети небеског свода,
једино узданиште буде уз Господа.

Истинска искушења,
и покајања бдења,
причешћем из путира,
узвесе до спасења.

Сузом радосницом и струком босиока
Усклик Теби Светитељу!
За сваку исцељену рану,
за светлост благодарну.

ГОРЊАЧКА ГОРА

Горо Горњачка цветоока,
бескрајно лепа, као девојка.
Тајновита тихујеш, шумориш,
хомољске ветрове питомиш.

Горо Горњачка зеленокоса,
милујеш вилењаке сред откоса.
Млавом бисериш, сплавариш,
јорговане мирисаве недриш.

Испод каменитих стена
тиња жижак запретаног времена.
Лето те сунчевином свилени,
јесен ти косе рујем јесени.

А ти увек иста, Горо Горњачка,
из лепог си ока суза девојачка.
Љуљка си звонцима манастира
и свирка из двојнице пастира.

Неуморна си чуварица
бистрих извора и воденица.
Зорњача ти јутро расцветава,
а Месец снује нити незаборава.

НА НАКОВЊУ ТАМЕ

Сањала сам неке ружне снове,
и молила олујне ветрове,
да не ломе и пустоше душе,
да свитања таме не угуше.

Ковитлаци бујица уснулу ме носили,
цветне вртове некрштени косили.
Дуње жуте и мирисаве,
у непознатим недрима нестајале.

А деца голобрада и тако млада,
руку испружених за спас молила.
Киша је непрестано лила, лила,
и нетрагом све односила.

На наковњу таме мачеви севали.
Тровачи нерођену децу тровали,
ђаволи се заразно смејали.
У живом блату људи нестајали.

Промрзла и тужна,
очи уплакране отворих.
Опроштај од Господа да измолим,
за све грешне и неутешне.

ВЕТРОВИМА БИЧЕВАНИ

Има једна земља на Балкану,
о њу се моћници отимају.
Ветрови је олујни бичују,
отровни мачеви укрштају.

Ђавоље кочије бацају мађије.
Зле виле на зло наводиле.
Да залута у распуте,
да јој сузе росе скуте.
А она вековима невољама одолева.

Има једна земља на Балкану,
где ласте сунчеве зраке пласте.
Младе зорњаче у оку коначе,
И никад не касни пролеће.

Испод сача мирише врућа погача.
Помељари мељу године и време.
Плодно семе кити оранице,
злате сунцокрети и пшенице.

Има једна земља на Балкану,
где на тамњанику младост мирише,
ђурђевданска киша благодар излива,
ракијом шљивовицом наздравља.

Вечно слави крсна слава,
Светосавље, Свети Сава.
Љубављу звери опитоми.
Умљем је Господ благослови,
да прашта и безмерно воли.

НА ПРАГУ НОВОГ ДОБА

Испреплетано врзино коло.
Сивило свуд унаоколо.
Силне невоље гомилају,
сенке страве из таме вребају.

Урличу звери помахнитале.
Сеју мржњу, множе отрове.
Ђирилицу не признају,
препуни себе, свемоћ величају.

Као да нисмо по Христу браћа.
Који крвави данак опет Србија плаћа?
Змијоглави, све су прокоцкали!
Само да им се грешно име слави.

Кажи светитељу Саво,
на која врата још да покуцамо?
Кад је сам црни ђаво,
узео у своје руке закон и право.

Има ли који параграф и члан,
да и обичном човеку сване лепши дан?
Куда на прагу новог доба?
Кад недриш љубав, а нуди се злоба.

Покажи нам Светитељу,
где је излазиште непреболном болу?
На сва врата већ смо куцали,
ал' су их нељуди забравили.

СНОВИЋЕЊА

Који си санак уснила,
пре много векова,
ноћ уочи Видовдана,
Прелепа госпо Лазарева?

Тутањ завађених муња и громава,
јато црних гавранова,
девојачке сузе искапане,
крунице божура покидане.

На жртвеник уз молитвеник,
пупољак изнедрени, невери подарила.
Не би ли Србија злој коби одолела.
Кржаве жетве и клетве, спасењем задојила.

Дал' и сад на небесима,
прелепа Госпо Лазарева,
испредаш нити незаборава,
ноћ уочи Видовдана.

У постељи од надања,
и читаш између редова,
запис о судбини Косова,
прелепа Госпо Лазарева.

Измоли од Господа,
колевку сунца.
Да увек изнова радо,
над Србијом заруди младо.

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

Карађорђева звезда прадедова,
времену одолева.
Од чекања посивела,
стигла до мога пера.

Чуварица храброг срца,
и слободарског сунца.
Да се памти и не заборави,
кад су ратници српски јуришали.

С торбом клечаном,
и дуњом мирисавом из ормара,
суза их мајчина
у рат испраћала.

Дрхтавом руком благословила,
“Бог те чувао сине”.
А памти све.
Крваве жетве, јауке, клетве.
Шапате по рововима,
лопот коња друмовима.

Карађорђеву звезду прадедову,
привијам на груди.
У срцу пркос процветао.
Српски ратниче,
око соколово.

ЧЕГАРСКЕ ВАТРЕ

Ватре чегарске,
руде свитањима.
До небеског свода палацају,
да вечност топлином овенчају.

Поред уснуле Нишаве,
у откосима траве, зри сунце.
Још ране Синђелићеве
жеравицама пеку срце.

Опет би на Србију
муњама и громовима!
Зар опет, уместо љубави у наручјима,
новим ранама, невести Балкана?

Тамни облаци, суморјем претећи,
небом колутају.
Ромињају сузе и кише,
низ посивелу Ђеле кулу.

Док жуборе три Мораве
у поноситом срцу Србије,
и њишу барке љубави,
вилин градом на Нишави,
неосвојиви су српски бедеми.

Ватре чегарске,
топе усијане челичне окове.
Сагоревају семенке злбом отроване.
Брдо на Чегру, ћутањем опомиње.

ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ

Чаробница вила,
путање ти посрећила.
Осмехом помилова дан.
Сивило отера у бездан.

Са сунцем на длану,
с месецом на рамену,
недодирјем срца
пркосиш невремену.

Умор не признајеш.
Ни претешко бреме.
На трен заустављаш време.
Лепотом душе измамиш цвет.
Да добротом оснажиш свет.

Младе те јасике грлиле.
Муње и громови челичиле.
Сад уздигнуте главе животом бродиш
Љубављу ти светле стазоходи.

И мене си осоколила.
Отровишта забравила.
Злоречјима одолесмо,
с пркосом у оку истрајасмо.

ПТИЦЕ

1.

Долетеле непознате птице,
у моје несанице.
Језив крик испуштају,
крилима лепетају.

Час нестају,
па се опет враћају.
За зрнцем спаса трагају.
Ветрови их шибају.

Разумесмо се погледима,
да плен смо јачих.
Данак плаћамо,
што главу имамо,
и што постојимо.

Кад нас каменују,
ми се помолимо,
Нек лажни сјај круне иструне!
Да се уразуме.
И да истрајемо.

Сад ме у сновима
грле птице беле.
У крилима љубав уплеле.
И певају умилно,
и воле се силно.

2.

Опет јато грабљивица,
испија осмех с лица,
И односи нетрагом,
благодарје од Господа дато.

Грабљивице незасите,
испод кадифног раскошја скрите.
Оставите своје на своме!
Не изазивајте нове бродоломе.

Из сивила пепелишта
Феникс кличе.
По мемљивим сводовима
цвет невиђене лепоте ниче.

Бранимо се истином,
и вером несаломивом.
Пред силником не поклекнусмо,
правдољубљем истрајасмо.

ПОКАЖИ НАМ ПУТ ДО СУНЦА

Бреме кроз време не мирује.
Ђавоље варнице распирује.
Накупило се превише
јада и чемера.

Тешка времена иза нас.
Молитвом за спас.
Данас нови изазови
и искушења.

А сутра?
Која ће јутра над
Србијом сванути?
Хоће ли српском роду
заувек разданити?

Кроз векове, кроз громове,
и ветрометине.
Бранио си нас, бодрио, водио.
Пакао заобилазио.

Небеске звездоказе,
и светлоказе све си проучио.
Шта нам даље ваља чинити?
Кажи Пресвети.

ЗА СПАСЕЊЕ РОДА

Колико још векова
постојање да нам бришу?
На ћирилицу кидишу,
и лажима историју пишу.

Силници!
Непокорје не признају.
Туђу муку распродали,
Туђе снове развејали.

Зар опет све из почетка?
Лепота цвета погажена,
Колевка празна,
родна кућа напуштена.

Огња сев, анђела гнев.
Ни камен на камену
да не остане!
Разлеже се урлик Сатане.

Зар ће заувек,
само отимачи,
судбину да нам кроје
вољом силних и јачих?

Помолимо се за спасење рода.
За обичног човека из народа.
Чудотворјем сјајка да засјаји,
и благодарјем наздрави.

ИСКРЕЊЕ НЕУГАСЛИХ ВАТРИ

ДВА ЦВЕТА

(Радици и Драшку од срца)

Подарио ми Господ,
из рајскога врта,
два прелепа цвета.
Да ми дом процвета.

Јутро песмом потече,
дани посреће.
На огњишту вечни пламен,
да разгори љубав срца.

Ластаре живота гране.
и године осунчане.
Крсну славу славимо,
Господу благодаримо.

ПОГАЧА

У погачи моје мајке,
младости су нарастале.
И прстима свилоплетим,
с праскозорјем дозревале.

У погачи моје мајке,
бујицом се наде слиле.
И мирисом младог жита,
душу жедну натопиле.

У погачи моје мајке,
љубави су пупољиле.
Благодарјем по бескрају,
жељом јутра оватриле.

ЗА ТВОЈИХ ПЕТНАЕСТ ЛЕТА

(Аци с љубављу)

Време неумољиво
на наковњу живота кује.
И не чује треперење душе,
и наде што препреке руше.

Пупољило је детињство,
у дну твог сетног ока,
нити судбине низале
благодарну огрлицу нежнотока.

Свилену жицу сузе оросиле,
кад су те зле виле походиле.
Неумљима бичевале,
из топлоруког наручја преотеле.

Притајени уздах тужио је,
колико ти љубави недостаје.
Горчину си искапио,
злоречјима пркосио.

У прелепог момка сад си стасао.
О, како си пребрзо одрастао.
А ја бих на трен да вратим оне дане,
и твоје несташлуке у срцу закључане.

Господа смерно молим,
да ти расветли стазе.
Кључеве подари за све безизлазе,
Корак по корак позлати, кладенцу среће врати.

СНОВИ КРАЈ ВОДЕНИЦЕ

(Србољубу Митићу)

Сањаш ли још Србољубе,
како се Мореч и Витовница љубе?
А виле свиленокосе ивањданско цвеће
до бегановачке чесме носе.

Сиђеш ли понекад Србољубе
до Јеремијине воденице?
И Милиног вира, где невидљиви свирач,
најлепшој ђаволици свира.

Видиш ли са небеског сплава,
како млави и плави Млава?
И твоја “сунца тршава”
која су ти увек недостајала.

Чуваш ли још Србољубе,
у торби клечаној, шареној,
фрулу на црној свили,
кад су те оне зоре омађијали априли?

Виђаш ли често Србољубе,
дрчне стричеве и сеоске дангубе?
Крај черге на утрини, скитаче,
И неутешно око Цветино како плаче.

Хоћеш ли пронаћи Србољубе,
нове кључеве, ризнице стишке?
Где маслаци злате, и беле раде.
Неко нам опет пролеће краде.

Застани Србољубе,
сред небеског раја, бескраја плава.
Плавооки соко, генерал Љубе,
Цвет истине васкрсава.

Сачувај Србољубе, све стишке тајне.
У врањевачким чокотима, Чилетовим трешњарима,
И љубав у сенци шљиве ранке.
Везену марамицу, и опанке.

Знаш ли Србољубе,
да се још увек Мореч и Витовница љубе?
Пред родном ти кућом процветали априли.
А ми те нисмо заборавили.

ПЕСМА ЗА ОДАНОСТ

Априлско јутро светлину точи
Њишу се расцветале трешње само за твоје очи
Искричаве капи росе трепере

Сунце нежноруко ниже бисере

Љуљушкају се тршави маслаци
У мирисавом наручју младих трава
Бубамара срећоноша крилима залепршала.
Анђеоским гласом славуји пламе
Враголасти осмех да измаме
Љубичасти јоргован теби да дам и
Уберем најлепши стих за твој рођендан

ДЕВОЈКА МОДРЕ КОСЕ

(Сузи из Беча)

На кладенцу јутра,
мајчином душицом
те задојила горска вила,
па си заносна, неодољива.

Модре косе,
дозреле купине.
У очима,
свиловез месечине.

Сијају драгуљи,
на раскопчалој кошуљи.
У души ћилибаре
крунице мирисаве.

Срце пламе
ватренице
љубавне доламице.

Један принц смео,
красотама
није одолео.

ПРКОС У ОКУ

(Зорки од срца)

Испиј до дна,
чашу љубави.
За јуче, за данас, за сутра.
Ново јутро надом озари.

Баци низ реку,
огрлицу туге.
Лепотом дуге,
оватри трагове.

Осмехнута,
пробуди уснуле богове
тајном песме,
са бистрог изворишта.

Руку пријатељства
пружаш свима.
Додиром си таму расцветала,
из камена сузу измамила.

НЕБЕСКОМ СОКОЛУ

(Генералу Љубиши Величковићу)

Чиме су угасили љубав,
у грудима плавооког сокола?
Зашто је нестало сјаја и сунца,
у његовим сненим очима?

Ко је отео соколу,
сребрнасту птицу небеску,
путање златносане,
и украо кључеве од најтајније тајне?

Па му је у освит дана,
искрварила рана.
Еј, соколе, соколе,
вечити српски непреболе!

Кажу, неки нељуди дођоше,
и хтедоше да украду
нашег неба плаветнило.
А Он их срцем зауставио!

Одлазите нељуди!
Ко вам је дао право,
Ко вас је послао?
Кад нико вас није звао!

Узалуд множите жаоке и отрове!
Плавооки српски соко никад не умире!
Ноћас је сред Србије заувек васкрсао,
и ћутећи опомиње...

Ћутиш, плавооки соколе.
Ћутиш, и чуваш истину.
Јер се хероји као Ти,
само једном рађају.

ПУТАЊОМ ВЕЧНОСТИ

(Радославу Јовићу - пилоту)

Одњихан уз песму шљиве ранке,
и славујеве успаванке.
Уз шапутање Мореча и Витовнице,
и жрвањ Јеремијине воденице.

Под мајчиним оком увек будним,
и путањама усудним,
испратила те је једног уранка,
са сузом непроболног растанка.

И јаблан је поносан био,
кад се твојој лепоти дивио.
Додирнуо си звезде крилатице,
за кормилом плаве летилице.

Заљубљениче недостижних висина,
узлетео си омамљен зовом даљина.
Трноходе признавао ниси,
увек и свуда, први био си.

Невремену и искушењима одолевао.
Али на трен се срце уморило.
Златно сунце у загрљај свило,
неизмерну тугу је сакрило.

Угасила се љубав и доброта,
у очима неустрашивог пилота.
Отишао си путањом вечности,
поносни смо што смо те имали.

ПУТАЊОМ ИСТИНЕ

(Милунки Савић)

У грудима јој срце јунака,
у очима огањ битака.
Корача смело, пртину прави.
А у глави звезда рој.

Из боја у бој. Умор не признаје.
Истрајати мора.
Колико још недосањаних снова,
блатњавих ровова, грмљавине топова.

На обалама Колубаре,
младости су остајале.
Војевала низ хладну Дрину,
високе Проклетије, Албанију.

Све до Крфа осунчана,
да извида девет ратних рана.
Душу парале кржаве жетве.
Челичиле речи војводе Степе.

И Путника Радомира,
неустрашивог српског сокола.
Историја се понављала.
На грудима јој признања засијала.

Од Златних Обилића, до Георгијевског крста
Ни сурови ратни вихори,
ни страхоте бојишта,
нису јој могле ништа.

Милунка Савић, борац прекаљени,
а нежна жена.
Пркосна српска херојина
свих времена.

СА КЛИЦАЊЕМ ЗАХВАЛНОСТИ

(Доктору Данку за незаборав)

Ма којем ли те извору вила,
добротом задојила?
Па ти душа мирисом рузмарина,
трепери безмерјима.

За непреболне ране,
точииш мелемне издане.
Осмехом одболујеш тугу?
у оку расцветаваш дугу.

Са сунцем на раменима,
пркосииш ветровима.
Ново време пластиш,
жрвањ злоречја да угасиш.

Господња ти рука,
животна водиља.
Христордарја звезда,
увек путањом недрила.

ТРАГОМ НЕДОСТИЖА

(Смиљи од Смедерева)

И Бахус би теби наздравио,
и Посејдон са тобом бродио.
Лепша од свих богиња,
и недрима смиља и босиља.

На уснама ти
дивљи макови руј расули,
из душе ти мирис тамјанике,
у кораку зов младе јасике.

Осмехнута,
ново јутро љубиш,
и доброту на длану нудиш.
Пркосом браниш од нељуди.

Тајносновљем,
трагове завараш.
Све опрашташ,
ал' ништа не заборављаш.

Цвет љубави
у оку отвараш.
Жедна дугу испијаш до дна,
трагом недостижа.

КРИЛАЋЕЊЕ ПЕСМЕ

(Бранку Миљковићу)

Врисну тама на дну бездана,
Окрилати песма, лепотом саткана.
Умилнија од птичјег поја,
Души дарива спокоја.

Љубављу цвет отвара,
топлином небеског жара.
Са сунцем златне нити снује.
Умник, вечношћу царује.

Хиљаде муња и громава опитоми,
Душом не клону, ка небеском трону.
Испружених руку похита ка сунцу.

Нико му у тајну још завирио није.
Траг недостижа, чокот небески крије.
Лучем спаса време твори,
У зеници ока коначе векови.

КРАЉИЦА АНЂЕОСКОГ ЛИКА

(Данијели са ружом у срцу)

Краљице господствена,
анђеоског лика,
у души ти мирис
дозрелих тамјаника.

Речи топлином освилениш,
да у срцу никад не зајесени.
Цветност и чедност
у осунчаном оку ти извире.

Тајновите везиље
наручјима заноћиле.
И сусрете си наше
добротом окитила.

Срећоноше навратила,
са руковетом златосмиља.
Прелепа краљице
анђеоског лика,
са душом
мирисавих тамјаника.

ЂУРИНИМ СТАЗАМА

Време је стало на трен.
На трону поета незаборављен.
Шешир благо накривио,
у Горњак се запутио.

Да опитоми ветрове стишке,
и целива двери манастирске.
Да ослика усред несанице,
цвет љубави поред Витовнице.

Векови се намножили,
траг у времену оставили.
Вео тајанствени прекриле године,
Испод камена запретене истине.

Ђуриним стазама корача и ово пролеће.
Од Великог Села, до Горе Горњачке.
Заноћило на извору Млаве,
разастрло травке мирисаве.

Појте соколови у Гори.
Млаво, тајновито зајубори.
Ђурино јато до Горњака стиже,
да стихове вечношћу наниже.

ЗОВ НА СТАЗЕ ОЗАРЕЊА

“Обуците се у новог човека, сазданог по Богу у праведности и светости истине”.

(Ефесцима посл.4/24)

Већина песама Живојке Милић сабраних у насловљеној књизи ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ настајале су у црљеначком тиховању, селу у коме је стасавао у поетског барда српске поезије Србољуб Митић.

Поетеса у једној од песама ове књиге каже “порушени мостови наде”..., каже то резигнирано и скоро вапајно. Открива своје тренутно расположење, не размишљајући да када се ти мостови поруше, неком случајно залуталом звезданом искром они се и обнове. Време је незаустављиво у својој бесконачности и увек се све, увек изнова проклијава доносећи плодовље делотворења.

“Саздан по Богу у праведности и светости истине”, човек ће човеку отварати нове путеве за новотворитељске узлете дајући му макар визију продужавања започетог пута а пре свега снагу истрајавања. Та снага макар да је илузорна, она ће му отварати нове издане из којих, увак може црпети веру и љубав зарад проналажења нових видика сада оплемењеним светлосним трептајима, оплемењеним истином, завичајем и традицијом која је једно време била потиснута, утихла у свести човека. Спутавана идеолошким заблудама којих се Богу хвала, сада све успешније, све чешће ослобађа отварајући видокруг новоотвореног пута. Живојка својим стиховима, њиховим порукама, јасно открива да је истински верујућа, да осећа Бога у себи.

Живојка Милић, је и раније, у својим предходним поетским остварењима испољавала снажно своја одређења и покајнички дух, сада то чини још уверљивије, још снажније ослобођена деценијских стега. Излази из уврежених свакодневица са жељом да укаже, да сагледамо и присутне лепоте, не само несавршености окружења. Дакле, њена поезија читаоца уводи да схвати да је Бог у човеку и у љубави, да му се зарад спасења у овоземаљском животу приклонимо, не само себе ради, већ и читавог човечанства. Ако то учинимо ми смо на путу да кренемо стазама благотворивог битисања на којима ћемо бити поштеђени многоструких бура које витлају историјом нарочито овим пределима, које праве метеж у чијим основама увек стоји демон зла мамећи човека да сиђе у његове вртложне, уништавајуће дубине.

Јасно је да овакав став поетесе Живојке њеној поезији даје нову димензију која указује читаоцу да благовремено сагледа сву изобличеност у људским делотворењима која су далеко од саосећања за туђе муке, за свеколика страдања.

Четири поетска круга *Кад осмех замуре, Утихли плес усвита, Озарени стазоходи* и *Искрење неугаслих ватри*, наговештавају са својим насловима садржај поетског поја.

Прва два циклуса упућују на бодлеровски начин улажења у кругове зла, са скоро безнадном искром изласка из њих, док друга два круга осветљавају микро и макро космос дајући наду да се ти кругови отворе, да се угледају светлокази до којих макар кроз замке лавиринта можемо, ако желимо стићи до обзорја, свакако уколико смо снажни да одолимо наметнутим искушењима

бићемо способни да препознајемо плодотворива изворишта. Самим тим и спашени од празнина које одасвуд вребају својим забаченим мрежама.

Поетеса Живојка врло пажљиво, суптилним исказом обликује свој лирски пој, водећи рачуна да га увек у вредности допуни неком кованицом која делотворније и снажније истиче и упућује на њену поруку.

Инспирација за њене песме врло је јасна и присутна у свакодневном окружењу, сусретима, разговорима са њеним пријатељима, чак и оним који то не умеју да буду. Најчешће теме су породица (љубав, она сакрална), духовност, историјски догађаји и сва дешавања изнад нашег, па чак и ширег поднебља. Основна карактеристика њених поетских исказа је уочљива поетесина искреност поготову у песмама посвећеним знаним поетама којима се она лично, или најчешће кроз њихову поетску реч дивила, која је неизрециво уважавала.

Уочљиво је, а што морам да истакнем да је она вешто умела да црпи духовну снагу са изворишта завичаја који је колико богат бескрајним лепотама, толико и бројем оних који су као писци стасавали испод овог поднебља.

Уверена сам да је поетеса зналачки сачувала и спојила она исконска сазвучја са ововременим, које је само на литургијском сабрању спонтано уткивала у асоцијативне исказе. Отуда су њени поетски кругови по тематици веома сродни, јег им је емотивно надахнуће подарено са сличних или истих изворишта, предела и определења на којима је и као човек, и као песникиња стасавала. Дакле, видокруг лирских субјеката скоро подједнако “одише” метафизичким поривима њених мисли које су изразитом суптилношћу проткане и испе-

ване испод црљеначке дуге. Осим песама које код поетесе зраче родољубивошћу, љубављу према ближњима, бунтом против неправди над српским родом, трећи поетски круг *Озарени стазоходи* ненаметљиво зрачи наглашеном интонацијом њеног одредења према православљу и њеној оданости вери предака.

Неоспорно, стихови сабрани у поетској књизи ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ, истичу Живојку Милић као поетесу са дужим ходом кроз поетске изазове са којима је кроз пој умела мелемно да утихне сопствене несмираје.

Ана Дудаш

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

ЖИВОЈКА МИЛИЋ рођена је у Црљенцу, селу неисцрпне песничке ризнице. Стихове пише од своје најраније младости, и смело корача стазама признатих и познатих песника Србе Митића и Милисава Павловића. Стихови ове песникиње красе странице многобројних часописа.

Заступљена је у више антологија и зборника.

“Предела поезије стишких песника”, Србе Митића, “Анђео с лампом”, Синише Ристића, “Ирис у оку Стига”, Ане Дудаш, “Поетска плетеница”, Златомира Боровнице, “Посвета љубави”, Златомира Боровнице, “Обнова романтике”, Данице Вујков, “Горњачко звоно”, Раше Перића, “Рудничка врела”, у Горњем Милановцу, “Синђелићеве Чегарске ватре”, “Осам векова Хилиндара”, у Нишу, “Између два света” у Нишу, “Молитва је најлепша”, у издању црквене општине Ивањица, “Соколово перо”, у Соко Бањи, “Гарави сокак”, “Ноћ боема”, у Инђији, “Оловко не ћути” у Барајеву, “Беле су Млавине

руке”, Петровац на Млави, “Бирилица слово српског лица”, Велики Поповац, “Сто година црљеначке културне традиције”, са групом аутора, и друге.

До сада је објавила следеће књиге:

1989.год. “У очима дуге”,

1997.год. “Откоси на уранку”,

1998.год. “Жетеоци росе”,

1999.год. “Воденице мога дедице”,

2000.год. “Песме о вину”, са Душаном Ђорђевићем и Милијом Радивојевићем,

2001.год. “Црква светих апостола Петра и Павла”, са Д. Ђорђевићем,

2002.год. “Храм светог великомученика Георгија у Костолцу”, са Д. Ђорђевићем,

2010.год. “Наврати у моју душу”.

За свој рад је награђивана. Добитница је “Златне значке” КПЗ Србије, “Горњачке Повеље”, “Костолачке Жишке”, “Светосавске Повеље” и других. Члан је књижевних клубова “Јован Дучић” и “Орфеј са Млаве”. Члан је Удружења Књижевника Србије.

Живи и ствара у Црљенцу.

САДРЖАЈ

Зорка Стојановић: *Стазоходи божије пастирице* 7

КАД ОСМЕХ ЗАМИРЕ

Траг у времену	11
Водоноша	12
Кругови	13
Трноходи	14
Моја генерација	15
Повратак у прошлост	17
И они су ту одрастали	19
Недук	21
Тајне тишина	22
Ђаволица	24
Супер баба	26

УТИХЛИ ПЛЕС УСВИТА

Пресуда	29
Понављање жара	30
Врачара	31
Граду једне младости	33
Млава	35
Цвет спаса	36
Наврати понекад	37
Потражи ме	38
Врати ми моје године	39
Не певај старе песме	41
Чуварица	42
Тајносновоља	43

ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ

Света Петка	47
Св. Апостол Павле	48
Св. Апостол Петар	49

Свети Василије	50
Човеково избављење	51
Молебан Светом Сави	53
Молитва за преображај човека	54
Појте звона	55
Соко	56
Око соколово	57
Вековни сев	58
Видовдански светлоказ	60
Сведелица	61
Горњачка гора	62
На наковњу таме	63
Ветровима бичевани	64
На прагу новог доба	65
Сновиђења	66
Да се не заборави	67
Чегарске ватре	68
Озарени стазоходи	69
Птице	70
Покажи нам пут до сунца	72
За спасење рода	73

ИСКРЕЊЕ НЕУГАСЛИХ ВАТРИ

Два цвета	77
Погача	78
За твојих петнаест лета	79
Снови крај воденице	80
Песма за оданост	82
Девојка модре косе	83
Пркос у оку	84
Небеском соколу	85
Путањом вечности	87
Путањом истине	88
Са клицањем захвалности	90
Трагом недостижа	91

Крилаћење песме	92
Краљица анђеоског лика	93
Ђуриним стазама	94
Рецензија:	
Ана Дудаш: <i>Зов на стазе озарења</i>	95
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ	99

Живојка Милић
ОЗАРЕНИ СТАЗОХОДИ
(Песме)

Издавач:
Библиотека „Србољуб Митић“ Мало Црниће

За издавача:
Зорка Стојановић

Уредник:
Зорка Стојановић

Рецензенти:
Ана Дудаш
Зорка Стојановић

Лектор и коректор:
Сања Марјановић
Данијела Миланова

Технички уредник:
Жељко Деветак

Ликовно решење корица:
Мирослав Животић
Сања Марјановић

Штампа:
Штампарија **Сїојадиновић**
Петровац на Млави

Тираж: 300

ISBN: 978-86-87003-34-7

Штампање ове књиге помогли су:

Општина Мало Црниће
Општина Петровац на Млави
Библиотека “Србољуб Митић” Мало Црниће

CIP - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

МИЛИЋ, Живојка, 1951-

Озарени стазоходи : песме / Живојка
Милић. - Мало Црниће : Библиотека
“Србољуб Митић”, 2014 (Петровац на Млави
: Стојадиновић). - 106 стр. ; 21 cm

Тираж 300. - Стр. 7-8: Стазоходи божије
пастирице / Зорка Стојановић. -
Стр. 95-98: Зов на стазе озарења / Ана Дудаш.
- Белешка о писцу: стр. 99-100.

ISBN 978-86-87003-34-7

COBISS.SR-ID 211375116

